

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΣΧΗ (ΕΜ) ΑΡΑΜΠΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΘΕΜΑ: Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΣΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ, ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΓΕΝΙΚΑ

1. Παρόλο που τα θεμέλια για τη δημιουργία διεθνών οργανισμών είχαν ήδη τεθεί από τους αρχαίους χρόνους, οι οργανισμοί αυτοί καθαυτοί δεν έκαναν την εμφάνιση τους παρά μόλις κατά το 19ο αιώνα και δημιουργήθηκαν από τα έθνη-κράτη, τις κυρίαρχες δηλαδή πολιτικές δυνάμεις της διεθνούς πολιτικής.

2. Κατά το μεγαλύτερο διάστημα της παγκόσμιας ιστορίας οι διεθνείς οργανισμοί αποτελούσαν ένα περιθωριακό κομμάτι του διεθνούς πολιτικού συστήματος και ως εκ τούτου, είχαν μια μάλλον περιορισμένη επιρροή στη διαμόρφωση των διεθνών σχέσεων μέχρι πρόσφατα

3. Κατά τις δεκαετίες που ακολούθησαν το τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου, οι διεθνείς οργανισμοί έχουν αυξηθεί σημαντικά, έχουν καταστεί περισσότερο σύνθετοι και διαθέτουν αυξημένη επιρροή. Είναι γεγονός σήμερα ότι, σε μερικούς σημαντικούς και ευαίσθητους τομείς όπως το εμπόριο και η οικονομία, οι διεθνείς οργανισμοί έχουν εξελιχθεί σε πραγματικούς μηχανισμούς διακυβέρνησης με εξουσίες και ισχύ σαφώς μεγαλύτερες από εκείνες των εθνοκεντρικών οργανισμών που δημιουργήθηκαν κατά τα μέσα του 20ού αιώνα.

4. Η συμπεριφορά των νέων και των παλιών κρατών στο διεθνές σύστημα επιβεβαιώνει την περίοπτη θέση των διεθνών οργανισμών. Παρά τις μεγάλες τους διαφορές, οι μεγάλες δυνάμεις δεν δείχνουν να ενδιαφέρονται να αποχωρήσουν από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, μα αντίθετα όλα τα κράτη τον θεωρούν χρήσιμο ως φόρουμ όπου μπορεί να ακούγεται η φωνή τους και να έρχονται σε επαφή με άλλα κράτη.

5. Ο Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών, ως ο κύριος οργανισμός επιφορτισμένος με τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, έχει μια σαφώς πιο σύνθετη δομή από ότι είχε η Κοινωνία των Εθνών, που με τη σειρά της ήταν πιο εξελιγμένη σε σχέση με πρότερους οργανισμούς στη διεθνή σκηνή. Την ίδια στιγμή, οι περιφερειακοί και οι θεματικοί διεθνείς οργανισμοί έχουν ενισχυθεί ραγδαία τόσο σε αριθμό όσο και σε επιρροή από το 1945 κι έπειτα.

ΣΚΟΠΟΣ

6. Σκοπός της διατριβής είναι η διερεύνηση και καταγραφή της δυνατότητας των Διεθνών Οργανισμών (ΔΟ) και ιδιαίτερα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), να επιτελέσουν στο σημερινό διεθνές και περιφερειακό περιβάλλον, την αποστολή διατήρησης, αποκατάστασης και οικοδόμησης της ειρήνης σε σχέση με την ικανότητα προσαρμογής τους στις τρέχουσες απαιτήσεις συλλογικής ασφάλειας και του βαθμού της μεταξύ τους συνεργασίας.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

7. Οι προϋποθέσεις που λήφθηκαν υπόψη κατά τη σύνταξη της παρούσας διατριβής είναι οι παρακάτω:

- α. Τα Έθνη –Κράτη θα εξακολουθήσουν να διατηρούν τη θέση τους ως η κυρίαρχη πολιτική οντότητα των διεθνών σχέσεων.
- β. Τα κράτη θα συνεχίσουν να εμφανίζονται διστακτικά ως προς την εκχώρηση μέρους της κυριαρχίας τους προς υπερεθνικά όργανα.
- γ. Οι ΔΟ κάθε μορφής θα συνεχίσουν να αυξάνονται σε αριθμό και να εξελίσσονται ποιοτικά μέσα σε ένα ολοένα και πιο σημαντικό τμήμα των διεθνών σχέσεων.
- δ. Ο ρόλος των ΔΟ στα ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και αυτοδιάθεσης των λαών θα παραμείνει καταλυτικός στο πλαίσιο της εξέλιξης του Διεθνούς Δικαίου.
- ε. Η μελέτη των ΔΟ θα γίνεται εντός του πλαισίου των διεθνών σχέσεων

ΚΕΦΑΛΑΙΟ «Α» ΘΕΩΡΙΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

8. Στη θεωρία του Διεθνούς Δικαίου δεν υπάρχει ομοφωνία όσον αφορά τα εννοιολογικά στοιχεία του όρου «Διεθνής Οργανισμός». Επίσης στη βιβλιογραφία της θεωρίας των Διεθνών Οργανισμών στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν δίδεται ορισμός, αλλά επιχειρείται η απαρίθμηση κάποιων κοινών στοιχείων και χαρακτηριστικών που παρουσιάζουν οι Διεθνείς Οργανισμοί.

9. **Οι Διεθνείς Οργανισμοί ως όργανα της κρατικής διπλωματίας.** Ιδιαίτερως κατά τη διάρκεια του ιδεολογικού διαχωρισμού του κόσμου μέχρι το 1990 παρατηρούμε το φαινόμενο της χρησιμοποίησης των Διεθνών Οργανισμών εκ μέρους των μεγάλων κρατών για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους.

10. **Οι Διεθνείς Οργανισμοί ως «αρένα».** Στην περίπτωση αυτή οι Διεθνείς Οργανισμοί προσφέρουν το πλαίσιο για τη διεκδίκηση εκ μέρους των κρατών - μέλη των συγκεκριμένων συμφερόντων τους.

11. **Οι Διεθνείς Οργανισμοί ως δρώντες.** Η εμφάνιση των Διεθνών Οργανισμών ως πρωταγωνιστών της διεθνούς ζωής που αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες παρουσιάζει αρκετές ιδιαιτερότητες. Η κυριαρχία των κρατών και η δυσκολία να παραχωρήσουν ή να αφήσουν ελεύθερο το πεδίο στη δράση των Διεθνών Οργανισμών εξακολουθεί να αποτελεί ένα από τα ζητούμενα του διεθνούς συστήματος.

12. Οι Διεθνείς Διακυβερνητικοί Οργανισμοί μπορούν να διακριθούν στις ακόλουθες κατηγορίες βάσει των παρακάτω κριτηρίων:

α. **Αναλόγως των μελών τους.** Οι Διεθνείς Διακυβερνητικοί Οργανισμοί διακρίνονται σε παγκόσμιους και περιφερειακούς (π.χ. ο ΟΗΕ και η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιστοίχως).

β. **Αναλόγως της αρμοδιότητας** των οργανισμών να ασχοληθούν με γενικότερα ή ειδικότερα προβλήματα και θέματα, αυτοί οι οργανισμοί διακρίνονται σε γενικούς και ειδικούς διεθνείς οργανισμούς (π.χ. ο ΟΗΕ, ο Οργανισμός Αφρικανικής Ενότητας, ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρα-

τών) ως ειδικοί διεθνείς οργανισμοί, (π.χ. η UNESCO, ο ΟΡΕC, η Παγκόσμια Οργάνωση Εργασίας) ως ειδικοί διεθνείς οργανισμοί.

γ. **Αναλόγως του κατά πόσον οι διεθνείς οργανισμοί σχεδιάζουν** και καθορίζουν τη θεματική τους και τη στρατηγική τους ή είναι σε θέση να εκτελέσουν περισσότερο και συνάμα να ελέγχουν των εφαρμογή των αποφάσεων τους. Παραδείγματος χάριν ο ΟΗΕ και ο ΟΑΣΕ ανήκουν στο πρώτο σκέλος, τα Χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και ο ΟΡΕC, ανήκουν στο δεύτερο σκέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ «Β» ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΝ 21^Ο ΑΙΩΝΑ

13. Ως αίτια συγκρούσεων σήμερα μπορούν να θεωρηθούν:
 - α. Ηγεμονικές αντιπαραθέσεις.
 - β. Άνιση διακρατική ή διαπεριφερειακή ανάπτυξη.
 - γ. Επαναστατικές κοσμοθεωρίες/δόγματα.
 - δ. Ανεξέλεγκτα διεθνικά φαινόμενα.
 - ε. Κατάλοιπα περιφερειακών διενέξεων
 - στ. Η ίδια η ανθρώπινη φύση.
14. Προκλήσεις-Κίνδυνοι
 - α. Η αναζωπύρωση εθνικιστικών τάσεων. Η πυρηνική απειλή.
 - β. Η εξάπλωση όπλων μαζικής καταστροφής (WMD).
 - γ. Τα αυξανόμενα περιβαλλοντικά προβλήματα.
 - δ. Η πληθυσμιακή αύξηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ «Γ» ΟΗΕ-ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ-ΜΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

15. Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (United Nations) είναι μια ανοικτή πολιτική οργάνωση κυρίαρχων κρατών, στην αρμοδιότητα της οποίας εμπíπτουν ζητήματα που αφορούν στην προάσπιση της παγκόσμιας ειρήνης και ασφάλειας.

16. Θεμελιώδεις αρχές του Χάρτη των ΗΕ είναι

- α. Η κυρίαρχη ισότητα των μελών του Οργανισμού που έγκειται στο νομικό καθεστώς των κρατών-μελών, και όχι στο μέγεθος, τον πλούτο ή την ισχύ τους
- β. Η αποχή από την απειλή ή τη χρήση βίας για οποιοδήποτε ζήτημα που δεν συνάδει με τους στόχους του ΟΗΕ, και
- γ. Η διευθέτηση των διεθνών διαφορών με ειρηνικά μέσα.

17. Ωστόσο, ο βαθμός αντικατάστασης της βίας με την ειρηνική διευθέτηση των διαφορών έχει μέχρι στιγμής υπάρξει απογοητευτικός στην ιστορία του ΟΗΕ.

18. Μια εξίσου σημαντική, αν και αυτονόητη αρχή του Χάρτη των ΗΕ, είναι η υποχρέωση όλων των μελών της να εκπληρώνουν όλες τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το Χάρτη.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ «Δ» ΕΙΡΗΝΕΥΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΟΗΕ-Ο
"ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ"**

19. Ο πρώην Γενικός Γραμματέας των Ην. Εθνών κ. Μπούτρος Γκάλη, στην έκθεση του με τίτλο «Οδηγός για την Ειρήνη» (Ιούνιος 1992) προσπάθησε να διευκρινίσει τις καταστάσεις που απαιτούν επέμβαση και καθόρισε τους διάφορους τρόπους δράσης.

20. Η έκθεση "An Agenda for Peace" εξετάζει τέσσερα είδη ειρηνευτικών επιχειρήσεων-δράσεως:

α. Προληπτική Διπλωματία

Ο όρος αναφέρεται στην αρχική χρησιμοποίηση των διπλωματικών δυνατοτήτων των Ην. Εθνών για την διευθέτηση μιας διαφαινόμενης κρίσεως πριν ξεσπάσει η βία ή για τον περιορισμό της εκτάσεως-μιας συγκρούσεως που έχει ήδη ξεσπάσει.

β. Επιχειρήσεις Αποκατάστασης Ειρήνης

Με τον όρο αυτό εννοούμε κυρίως διπλωματικές ενέργειες, μεσολαβητικές προσπάθειες ή άλλες μορφές ειρηνικού διακανονισμού μιας κρίσεως που έχει οδηγήσει σε σύγκρουση

γ. Επιχειρήσεις Τηρήσεως της Ειρήνης

Το είδος αυτό των επιχειρήσεων αναφέρεται σε στρατιωτικές επιχειρήσεις μη μάχης (εκτός από τις περιπτώσεις αυτοάμυνας). Σκοπός τους είναι η παρακολούθηση της εφαρμογής μιας συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός μεταξύ των εμπολέμων ,για να υποστηριχθούν διπλωματικές προσπάθειες προς επίτευξη μιας συνολικής ειρηνικής διευθέτησης της κρίσεως.

δ. Οικοδόμηση της Ειρήνης

Ο όρος αυτός αναφέρεται στις στρατιωτικές και διπλωματικές ενέργειες που λαμβάνουν χώρα μετά τον τερματισμό μιας σύγκρουσης.

21. ΡΟΛΟΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

α. Ο καταστατικός Χάρτης του Ο.Η.Ε. καθιερώνει τους οργανισμούς αυτούς ως συντελεστές της διαδικασίας για την ειρηνική διευθέτηση των διαφορών χωρίς όμως να θεσπίζει την υποχρέωση των κρατών μελών να προσφεύγουν κατά προτεραιότητα σε αυτούς, για την επίλυση μιας διαφοράς που μπορεί να οδηγήσει ύστερα από κλιμάκωση ακόμα και σε σύγκρουση και να απειλείται έτσι η διεθνής ειρήνη και ασφάλεια.

β. Ο Γενικός Γραμματέας του Ο.Η.Ε. στην έκθεσή του «Οδηγός για την ειρήνη» παρατήρησε ότι: «Η περιφερειακή δράση, αναπτυσσόμενη αποκεντρωτικά, αντιπροσωπευτικά και σε συνεργασία με τον Ο.Η.Ε., θα μπορούσε όχι μόνο να ελαφρύνει το φορτίο του Συμβουλίου Ασφαλείας, αλλά και να συμβάλει στην επίτευξη συμμετοχής, ομοφωνίας και εκδημοκρατισμού με την βαθύτερη έννοια που οι όροι προσλαμβάνουν στις διεθνείς υποθέσεις».

γ. Η συνεργασία μεταξύ του ΟΗΕ και των περιφερειακών οργανισμών μπορεί να υλοποιηθεί μέσω διαβουλεύσεων, παροχής διπλωματικής ή και επιχειρησιακής υποστήριξης, από κοινού ανάπτυξης αποστολών και κοινών επιχειρήσεων. Πεδία εφαρμογής της αρχής του καταμερισμού της εργασίας αποτέλεσαν οι ακόλουθες διεθνείς κρίσεις Αϊτή(1990), Λιβερία(1992), Πρώην Γιουγκοσλαβία(1992), Γεωργία(1993)και Τατζικιστάν (1994)

22. ΟΗΕ-ΟΑΣΕ

Στο Κείμενο του Ελσίνκι αναφέρεται ότι ο ΟΑΣΕ είναι μία περιφερειακή οργάνωση βάσει του Κεφαλαίου VIII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Αποτελεί έτσι, σημαντικό σύνδεσμο μεταξύ της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας ασφάλειας. Η συνεργασία των δύο οργανισμών αναπτύχθηκε τόσο στο πολιτικό πεδίο όσο και σε αυτό της πρόληψης συγκρούσεων και διαχείρισης κρίσεων.

23. ΕΕ-ΟΗΕ

Από το 1971 η Ευρωπαϊκή Κοινότητα (πρώην ΕΟΚ) απέκτησε την ιδιότητα του παρατηρητή στα κύρια και επικουρικά όργανα του ΟΗΕ, εκτός του Συμβουλίου Ασφαλείας. Αν και το καθεστώς του παρατηρητή δεν επεκτάθηκε και στην ΕΕ -διότι δεν διαθέτει νομική προσωπικότητα-, η ΕΕ εκπροσωπείται από τη Μόνιμη Αντιπροσωπεία (στον ΟΗΕ) του κράτους μέλους που έχει την Προεδρία του Συμβουλίου των Υπουργών καθώς και από τον Έπικεφαλή της Αποστολής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

24. ΝΑΤΟ-ΟΑΣΕ-ΟΗΕ

Οι αποφάσεις της Συμμαχίας (ΟΣΛΟ-ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ 1992) να υποστηρίξει -ακόμη και με διάθεση συμμαχικών πόρων- επιχειρήσεις υπό την αιγίδα του ΟΗΕ ή του ΟΑΣΕ, επαναβεβαιώθηκαν και με την έκδοση της αναθεωρημένης Στρατηγικής θεώρησης της Συμμαχίας, κατά τη Σύνοδο Κορυφής της Ουάσιγκτον, τον Απρίλιο του 1999.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ «Ε» ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΝΟΠΛΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΛΟΚΗ ΟΗΕ

25. ΡΟΥΑΝΤΑ

Στις 22-6-1993 το Συμβούλιο Ασφαλείας συνέστησε την αποστολή παρατηρητών των Η.Ε. στην Ουγκάντα και την Ρουάντα (UNOMUR). Στις 4-8-1993 οι ειρηνευτικές συνομιλίες κατέληξαν σε συμφωνία ειρήνης και συστάθηκε η αποστολή βοήθειας των Η.Ε. για την Ρουάντα (UNAMIR).

26. ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Από τον Απρίλιο του 1992 έως το 1996 ο διεθνής τύπος και τα μέσα ασχολούμενα με την κρίση της Γιουγκοσλαβίας και της Σομαλίας ελάχιστα

κάλυψαν τα διαδραματιζόμενα στο Αφγανιστάν. Έτσι η κοινή γνώμη μένοντας χωρίς ενημέρωση δεν άσκησε καμία πίεση στις κυβερνήσεις των κρατών μελών του Ο.Η.Ε., αντίθετα με την υποστήριξη που έδειξε στον αντιστασιακό αγώνα των «Μujahedeen» έναντι των Σοβιετικών. Ακολούθησε η κατάληψη της εξουσίας από τους Taliban και για πρώτη φορά το Συμβούλιο Ασφαλείας τον Οκτώβριο του 1996 υιοθέτησε ομόφωνα απόφαση που καλούσε όλα τα μέρη να παύσουν τις εχθροπραξίες.

27. ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

Το Συμβούλιο Ασφαλείας έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο επειδή τα μέλη του με λίγες εξαιρέσεις συνέπραξαν. Έντούτοις χρησιμοποιήθηκε για να συμπληρώσει ή να βοηθήσει μια πολιτική και επιδιώξεις που πήγαιναν από τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες και τις Η.Π.Α. Οι χώρες αυτές επηρεάστηκαν από στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, από την πίεση της κοινής γνώμης, καθώς και τα μαζικά μέσα επικοινωνίας. Έτσι καθώς οι ευρωπαϊκές χώρες δεν μπορούσαν να σταματήσουν τις εχθροπραξίες, κατέφυγαν στον Ο.Η.Ε. και χρησιμοποίησαν τον μηχανισμό του, δηλαδή τις ειρηνευτικές του δυνάμεις που όμως δεν ήταν φτιαγμένες για τέτοια αποστολή.

28. ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΟΥΒΕΪΤ

Το Κυπριακό είναι το μακροβιότερο και απαιτητικότερο πρόβλημα για τον ΟΗΕ. Η Γενική Συνέλευση πίεσε για αποχώρηση των ξένων ενόπλων δυνάμεων και λύση του προβλήματος εκδίδοντας μια δωδεκάδα συστάσεις, ενώ το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε περίπου 100 αποφάσεις με στόχο τις διπλωματικές λύσεις. Ο Οργανισμός περιορίστηκε σε πληθώρα ψηφισμάτων χωρίς κανένα θετικό αποτέλεσμα.

Στην περίπτωση όμως του Κουβέιτ, καθίσταται φανερό ότι τα όργανα του Ο.Η.Ε. τόσο η Γενική Συνέλευση, όσο και το Συμβούλιο Ασφαλείας έδρασαν ακαριαία με πολύ αποτελεσματικό τρόπο, επιτυγχάνοντας άμεσα αποτελέσματα.

29. ΙΡΑΚ

Ο πόλεμος στο Ιράκ έθεσε σημαντικά ζητήματα για την ανάγκη ύπαρξης του ΟΗΕ. Η μονομερής ανάληψη και χρήση βίας, βασισμένη στην εξυπακουόμενη εξουσιοδότηση που ενεργοποιείται από την αθέτηση υποχρέωσης που πηγάζει από απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας, προκειμένου να ξεπεραστεί η έλλειψη συναίνεσης, αναβιώνει τα ψυχροπολεμικά επιχειρήματα που κατά καιρούς χρησιμοποιήθηκαν για να παρακαμφθεί η χρήση του δικαιώματος της αρνησικυρίας (veto) και υποσκάπτει το ρόλο και το κύρος του Συμβουλίου Ασφαλείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ «ΣΤ» ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ- ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

30. Οι Διεθνείς Οργανισμοί και κυρίως ο ΟΗΕ θα εξακολουθήσουν να είναι χρήσιμοι και ακρως απαραίτητοι για τη διατήρηση της παγκόσμιας ασφάλειας και ειρήνης, καθόσον:

- α. Προνοούν για πολλαπλές επαφές ανάμεσα σε εθνικούς αντιπροσώπους.
- β. Προσφέρουν μια πολλαπλότητα ελευθέρων βημάτων και καναλιών για να αναζητήσει κάποιος διαβουλεύσεις και αξιοποίηση κοινών ενδιαφερόντων.
- γ. Συνεισφέρουν ιδιαίτερα, με πολυεθνικά προγράμματα, ευρέως φάσματος δράσεων.
- δ. Προσφέρουν τους διαύλους ανάπτυξης ενός σώματος διεθνών δημοσίων υπαλλήλων.
- ε. Συνεισφέρουν στην κατανόηση των παγκόσμιων προβλημάτων και αναγκών καθώς και για τη δημιουργία καταλλήλων αποκρίσεων σε αυτές τις ανάγκες.
- στ. Προσφέρουν ένα εξαιρετικά σημαντικό μέσο εξισορρόπησης συμφερόντων.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

31. Οι Διεθνείς Οργανισμοί πρέπει να κατανοήσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα την έκταση, τη φύση και τις συνέπειες που θα προκύψουν αν δεν επιλυθούν τα κοινά προβλήματα της ανθρωπότητας μέσα από μια συντονισμένη συλλογική δράση.

32. Στα κέντρα λήψεως αποφάσεων των Διεθνών Οργανισμών, χρειάζεται να επικρατήσει μια επαναστατική κοινωνική και πολιτική σκέψη αλλά κυρίως βούληση.

33. Ο ΟΗΕ θα πρέπει να επαναπροσδιορίσει το ρόλο του, όσο αφορά τη νομιμότητα- αποτελεσματικότητα της χρήσης στρατιωτικής δύναμης, η οποία έχει αμφισβητηθεί μέχρι σήμερα σε πολλές περιπτώσεις. **Συγκεκριμένα το Συμβούλιο Ασφαλείας πρέπει να δώσει ιδιαίτερη έμφαση** στη βελτιστοποίηση της παραγωγής έργου αποκαθιστώντας τις παρακάτω δυσλειτουργίες του:

- α. Καταπολέμηση της αδράνειας για ανάληψη δράσης.
- β. Ανάπτυξη ανεξάρτητης δυνατότητας πρόσκτησης έγκαιρων και αξιόπιστων πληροφοριών.
- γ. Βελτίωση της ικανότητας αντικειμενικής εκτίμησης καταστάσεως με βάση τις ανωτέρω πληροφορίες.
- δ. Καταπολέμηση της δυσκολίας συμφωνίας των μελών σχετικά με την ανάληψη στρατιωτικής δράσης.
- ε. Απεξάρτηση από το σύνδρομο της επιβολής άμεσων κυρώσεων, για τις οποίες όλα τα μέλη συμφωνούν με σχετική ευκολία, και εστίαση κυρίως στην καταπολέμηση των αιτίων που δημιουργούν μία κρίση.
- στ. Επαναπροσδιορισμός της σχέσης του ΣΑ με τις ΗΠΑ.
- ζ. Εξασφάλιση πλήρους εφαρμογής των αποφάσεων του και λήψη μέτρων αποφυγής παραβίασης τους από τα μέλη του.
- η. Αποτελεσματική διαχείριση των διατιθεμένων ειρηνευτικών δυνάμεων με εκπόνηση και εφαρμογή ρεαλιστικών κανόνων εμπλοκής.

θ. Ανάπτυξη μηχανισμών ελέγχου περιστατικών διαφθοράς που κηλιδώνουν και μειώνουν την αποτελεσματικότητα των ειρηνευτικών επιχειρήσεων.

ι. Ανάπτυξη πολιτικής αποφυγής ρόλου «σκουπιδοτενεκέ» και «σάκου του μποξ» για υποθέσεις τις οποίες τα κράτη αδυνατούν ή δεν επιθυμούν να αναλάβουν.

34. Στο τομέα της υποστήριξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της αυτοδιάθεσης των λαών, ιδιαίτερα του Τρίτου κόσμου, πρέπει να αναπτυχθούν συντονισμένες πολιτικές για δράση προκειμένου να δημιουργηθούν επαρκή μέσα για επιβολή κοινών παγκοσμίων προτύπων, των οποίων την τήρηση θα παρακολουθούν στη συνέχεια οι ΔΟ.